

Oddychovať? Až v nebi?

Napísal Balek Robert
Pondelok, 05 Júl 2010 11:17

Príjemný vánok sa hrá s mojimi vlasmi, osviežuje slnkom prehriatu tvár a vlny príjemne hojdajú nafukovací čln, v ktorom spokojne ležím a počítam baránky na oblohe. Už som pri tisíc piatom, keď ma z počítania vyruší kamarát: „Jozef, počúvaj, nie je to fajn, byť konečne len tak unášaný vetrom a vlnami, v pohybe, ktorým ťa uspáva sám Boh?“ „Hm, konečne mimo toho blázinca neustálych naháňačiek a pachtení. Vieš, niekedy mám takú chuť to všetko zahodiť a utiecť pred tým obrovským kolosom, čo sa na mňa rúti zo všetkých strán. Keď vidím našu mačku, ako si spokojne spí vyvalená na chodníku pri našom dome, hovorím si, ako si môže len tak žiť, nezodierajúc sa pre nič, nebehajúc stále niekam, nezháňajúc sa za toľkými vecami.

Občas sa pýtam seba, či to všetko, čo robím je naozaj také dôležité, aby som tomu obetoval toľko rokov života. Tak bezcenné sa mi vtedy zdajú mnohé veci v mojom živote, ktoré robím. Zisťujem, že množstvo z toho, pre čo žijem, nemá hodnotu, nenapĺňa ma šťastím, iba to stále sľubuje, že niekedy v budúcnosti budem z dosiahnutia tohto cieľa šťastný. Sem tam nejaký záblesk, to aby som asi tie reťaze neodhodil. Áno, reťaze sú to... Už chápem, prečo niektorí tak utekali kedysi na púšť, rozdali všetok majetok a žili úplne sami. Nechceli celý život premrhať zbytočnými záležitosťami bez hodnoty. A práve tam, v ničote, samote, sami so sebou, v boji so zlom v sebe, v rozhovore s Bohom, nachádzali to, čo malo obrovskú hodnotu, čo bolo pre ich život, šťastie a vnútorný pokoj veľmi dôležité a najpotrebnejšie.

Vieš, niekedy sa mi marí, že všetci – celá spoločnosť, sa necháme s radosťou a s tichým dovolením neustále klamať, že ten hektický život, to, že každú chvíľu niečo robíš, je skutočným životom. Že odísť z toho kolobehu by bola veľká chyba, pretože sme tak dôležití, že bez nás jednoducho všetko padne a tak ak aj niekto konečne ide niekam si oddýchnuť, berie si svoju prácu so sebou v počítači alebo mobile. Ale to je práve chyba, za ktorú už začíname kruto platiť rôznymi civilizačnými chorobami, a čo je najhoršie, rozpadom vzťahov a rodiny...“ – prerušilo moje rozprávanie neďaleké čľupnutie – asi nejaká ryba.

Oddychovať? Až v nebi?

Napísal Balek Robert
Pondelok, 05 Júl 2010 11:17

"To máš veľkú pravdu, Jozef" – poznamenal môj kamarát Fero a pokračoval: „V poslednom čase som si čoraz menej rozumel so svojou ženou a deťmi. Nevedel som, čo sa deje. Až teraz jasnejšie vidím, že som síce zarábal, aby si mohli dovoliť to, či ono, ale nestihol som im dať kus seba, kus svojho času a záujmu – „Ahoj. Maj sa!“ – letmo vyhrknuté v rýchlosti ponáhľania sa do práce. Myslel som si, že najväčšiu vinu na tom má manželka a deti... Zisťujem ale, že ten, kto má na tom najväčšiu vinu, som ja – zbabelec postaviť sa priamo tvárou v tvár svojmu spôsobu života a povedať si, že to nie je to, čo som naozaj v hĺbke srdca chcel. Koľko takých zbabelcov stretávam – je nás väčšina, len málo z nás pochopí zmysel samoty, zmysel oddychu, správne prežitého s Bohom ruka v ruke. Odpíšeme oddych pre padavky, a seba predpíšeme otrokársky spôsob života – veľmi múdro...“

Ten Fero má poriadnu pravdu, pomyslel som si, veď aj ja mám svoju rodinu a aj tie moje vzťahy nevyzerajú ružovo. Možno pre tú moju prekliatu prácu, na ktorej som už závislý, ma moje deti v poslednom čase začínajú čoraz viac ignorovať, a manželka, hoci je tu so mnou, radšej ide von s niekým iným, ako so mnou, pretože so mnou si už nemá čo povedať. Možno je na čase dopriať si jednoducho iba byť s druhým človekom vedľa seba - len tak. Len tak sa spolu prejsť, niekam si sadnúť – niekam oproti horám a pozorovať hru svetla a tieňov, hru farieb pri západe slnka. Toľko krás okolo mi prejde každý deň len tak pomedzi prsty, neuvedomujúc si to zavretý medzi štyrmi stenami vo firme, či vo svojej pracovni doma. Bože, veď ja nežijem, ja živorím! Veď to je čistá otrokárčina... Kam som sa to dostal? Nie, to musí skončiť, ale kde dostanem dosť síl, aby som s tým prestal? Bože pomôž...

„Ešteže nás Boh z tohto bláznovstva zachraňuje chorobami.“ Prerušil moje premýšľanie Fero nepriamo odpovedajúc na otázku v mojom srdci. „Choroba je totiž podľa mňa posledná možnosť, ako môže nadopované telo povedať nášmu pyšnému duchu: Dost! Zamysli sa nad sebou! – a my sa musíme zamyslieť, či chceme, či nechceme. V chorobe som vždy svoj život uvidel v inom svetle. Toľko nepotrebných vecí som robil len preto, že som seba samého presvedčil, že je to potrebné, a tak som sa nechal nádherne oklamať. Mnohí už dávno žijeme v klamstve. Oddych je predsa prirodzenou súčasťou života – aj Boh na siedmy deň odpočíval. Čo potom my, biedne stvorenia, stvorené na jeho obraz. Asi chceme byť lepší ako On. Aké smutne smiešne...“ Narazili sme na piesok – to vlny náš člň odtiahli až na breh. Ešte chvíľu si poležím, vychutnám si ten pokoj v mojom srdci aj vo vzduchu okolo nás. A potom pôjdem ku svojej žene. Áno, zavolám deťom. Musím si nájsť čas. Možno ešte nie je beznádejne neskoro. Možno sa ešte niečo bude dať urobiť s tým, čo som svojou síce veľmi zodpovednou, ale na druhej strane veľmi sebazničujúcou prácou dobabral. Možno sa mi podarí presvedčiť seba samého, že oddych nie je len pre leňochov, že sa v ňom, ak chcem, stretnem s Tebou, Bože, ako spolu so mnou odpočívaš od všetkých svojich diel.